

Arrest

nr. 313 646 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2023 tot weigering van verblijf (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 24 mei 2023 een aanvraag in voor toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot met de Albanese nationaliteit, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 december 2023 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [R.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Albanie
[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 24.05.2023 een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van haar echtgenoot (Dhr. [R.,F.] [RR: ...], hierna genoemd als referentiepersoon). Zij werd op 24.05.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en vervolgens een attest van immatriculatie.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de vervroegde vreemdeling (zijnde de referentiepersoon) niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de inkomsten van de referentiepersoon, zoals gestipuleerd in artikel 10 §5, werden bij het indienen van deze verblijfsaanvraag onderstaande bewijzen voorgelegd:

- Loonfiche Group-F Dienstencheques BVBA 01.01.2023 -31.01.2023 : 1823,00 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 20.01.2023 : 590,00 euro
- Loonfiche Group-F Dienstencheques BVBA 01.02.2023 - 28.02.2023 : 1788,24 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 21.02.2023 : 734,00 euro
- Loonfiche Group-F Dienstencheques BVBA 01.03.2023 - 31.03.2023 : 1531,17 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 21.03.2023 : 385,00 euro
- Loonfiche Group-F Dienstencheques BVBA 01.04.2023 - 30.04.2023 : 1708,31 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 20.04.2023 : 587,00 euro
- Loonfiche Group-F Dienstencheques BVBA 01.05.2023 - 31.05.2023 : 415,67+968,96= 1.384,63 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 23.05.2023 : 308,00 euro
- Schermafbeelding bankapp storting Group-F Dienstencheques BVBA 21.06.2023 : 578,00 euro
- Arbeidsovereenkomst dd 21.11.2022 op naam van de referentiepersoon

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen inzake de bestaansmiddelen.

De verstrekte schermafbeeldingen van loonstortingen roepen enige twijfel op. Deze twijfel ontstaat doordat het onduidelijk is of de bedragen op de afbeeldingen reeds zijn opgenomen in de ontvangen loonfiches. Vanwege deze onduidelijkheid zullen we geen rekening houden met de stortingen en kunnen we ons enkel baseren op de informatie in de loonfiches. Ook de voorgelegde arbeidsovereenkomst geeft ons geen bijkomende relevante informatie, dit bevestigt louter dat de referentiepersoon actief is als loontrekkende.

Op basis van de voorgelegde loonfiches heeft de referentiepersoon niet voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. We hebben enkel zicht op 5 maanden. De nettobedragen die de referentiepersoon volgens de loonfiches liggen onder het bedoelde bedrag van honderdtwintig procent bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Nauwkeuriger gesteld: allé netto-bedragen van de referentiepersoon liggen onder het toen geldende bedrag van 1.969,00 euro. Bij sommige maanden (nl. maart en mei 2023) bedraagt dit zelfs meer dan enkele honderden euro's onder 1.969,00 euro. Van de maand juni hebben wij nota bene geen enkele loonfiche ontvangen, waardoor het voor deze maand des te onduidelijker is wat de effectieve nettobedragen van de referentiepersoon inhielden.

Wij kunnen enkel concluderen dat het op basis van de voorgelegde stukken duidelijk is dat niet aan de hierboven gestipuleerde inkomstenvoorwaarde is voldaan. Cf. 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er wordt door betrokkene een huurovereenkomst voorgelegd, doch is nergens een huurprijs te bespeuren. Om die reden kunnen wij niet overgaan tot een uitgebreide behoefteanalyse daar het voor onze dienst onduidelijk is wat de maandelijkse kost aan huisvesting kan inhouden. Wij kunnen deze huurovereenkomst niet in aanmerking nemen. Niettemin doet dit geen afbreuk aan onze vaststelling dat de

referentiepersoon op basis van de voorgelegde stukken kennelijk minder verdient dan het bedoelde bedrag cf. art. 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de 1 van de voorwaarden in artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene en haar echtgenoot geen gezamenlijke kinderen hebben. Van andere (inwonende) gezinsleden is geen sprake, althans niet op basis van de gegevens uit het administratief dossier en de voor ons beschikbare gegevens in het Rijksregister. Indien betrokkene op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet bepaalde procedure te volgen. Van medische elementen is niets voorgelegd. Indien betrokkene ervoor kiest zich naar het buitenland te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen, kan zij in tussentijd via de moderne communicatiemiddelen eventueel het contact en de gezinsband met haar partner onderhouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon, de Heer [R.], niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn vrouw te voorzien.

Verwerende partij meent dat m.b.t. de loonfiches de door verzoekende partij verstuurd scherm-afbeeldingen van loonstortingen twijfel oproepen.

Deze twijfel zou ontstaan doordat het onduidelijk is of de bedragen op de afbeeldingen reeds zijn opgenomen in de ontvangen loonfiches. Vanwege deze onduidelijkheid, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de stortingen en baseert ze zich enkel op de informatie in de loonfiches.

Verzoekster is de mening toegedaan dat wanneer er dergelijke twijfels bestaan, men de persoon in kwestie moet contacteren om hem toe te staan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben over te leggen.

En wanneer de bestaansmiddelen niet voldoende blijken te zijn, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren (artikel 12bis, §2, vierde lid wet van 15 december 1980).

Zij moet in dat geval eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaans-middelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

De Vreemdelingenwet stelt dat de overheid een individuele behoefteanalyse moet uitvoeren bij elk inkomen dat lager is dan 120% van het leefloon.

Vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenzaken en van de Raad van State veroordeelt beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken waaruit niet blijkt dat deze een individuele behoefte-analyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de Dienst Vreemdelingenzaken tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin (RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 September 2012, nr. 88.251).

Verzoekster heeft in casu voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht om recente stukken voor te leggen aangaande de verwantschap, de bestaansmiddelen, de ziektekostenverzekering, bewijs van huisvesting en een identiteitsdocument.

Het is immers niet aan haar om in de plaats van de Dienst Vreemdelingenzaken een eigen behoefteanalyse te maken.

De echtgenoot van verzoekster kan zeker in de behoeften voorzien van zijn echtgenote en hemzelf aangezien hij genoeg verdient en hij maar 480,00 EUR per maand betaalt aan huisvesting.

Verder is de stelling van verwerende partij als zou de huurovereenkomst geen huurprijs vermelden is volledig fout!

Artikel 7 van de huurovereenkomst stelt immers duidelijke dat de huurprijs 480,00 EUR per maand bedraagt. De bestreden beslissing schendt verder het recht van verzoekster om haar privé- en familieleden te kunnen verderzetten.

Verzoekster heeft immers een leven opgebouwd in de korte tijd dat ze in België woont met haar echtgenoot en diens ouders.

Verzoekster heeft zelf ook onmiddellijk een voltijdse job gevonden.

Haar terugsturen naar Albanië zou derhalve een flagrante inbreuk vormen op het artikel 8 van het EVRM."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verwerende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 10§5 van de Vreemdelingenwet. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien brengt de verzoekende partij in haar middel een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2. Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 10§5 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing onder meer werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

[...]

Verzoekster heeft verschillende toegevoegd aan haar aanvraag, met name:

[...]

Uit de loonfiches die zijn neergelegd bij de aanvraag leiden we af dat de referentiepersoon de volgende bedragen ontving als wedde/loon:

Januari 2023: 1823,00 euro

Februari 2023: 1788,24 euro

Maart 2023: 1531,17 euro

April 2023: 1708,31 euro

Mei 2023: 1.384,63 euro

Het staat in casu niet ter discussie dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaans-middelen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Een inkomen van 120% van het leefloon voor persoon met gezin ten laste bedraagt vanaf 1 november 2023: 2008,32euro1. Op moment van de aanvraag was deze 1969euro.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat verweerder in dergelijke situatie, dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Bij haar aanvraag heeft verzoekster enkel de eerste en de laatste pagina van de huurovereenkomst toegevoegd waaruit niet kan afgeleid worden welke huurprijs er wordt betaald voor de woning. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volledige huurovereenkomst waaruit blijkt dat ze een maandhuur van 480eur betaald. Er kan geen rekening worden gehouden met stukken die na de bestreden beslissing worden toegevoegd aan het dossier, gezien gemachtigde niet beschikte over deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing. Dus op basis van welke stukken zou de verwerende partij de behoefteanalyse moeten maken als er geen enkele stuk is toegevoegd wat de vaste en variabele kosten bedragen.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheids-verplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk was om de nodige stukken voor het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2. Daar waar verzoekende partij verwijst naar artikel 8 EVRM kan de verwerende partij meedelen dat verzoekster haar middel niet heeft uitgewerkt, waardoor dat deel van de middel onontvankelijk dient te worden verklaard. Verzoekster haalt enkel aan dat wanneer ze wordt teruggestuurd naar Albanië, dit een flagrante inbreuk zou vormen op artikel 8 van het EVRM. Het is zo dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is en geen verwijderingsmaatregelen bevat, waardoor het gezinsleven niet in het gedrang komt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij nooit gemachtigd of gerechtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hem feitelijk in staat stelde een gezinsleven in België te ontplooiën, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op

eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Conform artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat ontbreekt zodat dit onderdeel onontvankelijk is."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van, het in de bestreden beslissing toegepaste, artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."

Kernpunt van het betoog van verzoekster is dat verweerder de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch mag weigeren als de bestaansmiddelen niet voldoende blijken te zijn en hij, wanneer er twijfels bestaan, de persoon moet contacteren om hem toe te staan alle bescheiden en inlichtingen voor het bepalen van de bestaansmiddelen die hij nodig heeft voor te leggen. Zij benadrukt dat verweerder, indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, een individuele behoefteanalyse moet maken en is van mening dat deze had uitgewezen dat haar echtgenoot in de behoeften van het gezin kan voorzien, gelet op zijn inkomen en nu hij, zoals dit volgens haar wel degelijk blijkt uit de huurovereenkomst, maandelijks slechts 480 euro aan huur betaalt.

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat de inkomsten van de Albanese referentiepersoon ontoereikend zijn, dit is lager dan het in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet voorziene referentie-bedrag van 120 % van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast, waardoor overeenkomstig artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse moet worden gemaakt. Dit motief wordt op zich niet betwist.

Inzake de behoefteanalyse stelt verweerder in zijn beslissing vervolgens:

"Er wordt door betrokkene een huurovereenkomst voorgelegd, doch is nergens een huurprijs te bespeuren. Om die reden kunnen wij niet overgaan tot een uitgebreide behoefteanalyse daar het voor onze dienst onduidelijk is wat de maandelijksse kost aan huisvesting kan inhouden. Wij kunnen deze huurovereenkomst niet in aanmerking nemen. Niettemin doet dit geen afbreuk aan onze vaststelling dat de referentiepersoon op basis van de voorgelegde stukken kennelijk minder verdient dan het bedoelde bedrag cf. art. 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."

Met zijn motivering geeft verweerder dus aan dat hij, nu slechts een onvolledige huurovereenkomst voorlag waarop de pagina met huurprijs ontbrak, geen concrete behoefteanalyse kon doorvoeren.

Artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet legt verweerder evenwel een duidelijke verplichting op om, wanneer hij vaststelt dat de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, over te gaan tot een behoefteanalyse en op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van diens familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze wetsbepaling voorziet ook dat verweerder in de situatie waarin hij niet beschikt over alle hiervoor relevante gegevens, alle bescheiden en inlichtingen die hiervoor nuttig zijn kan doen overleggen door de vreemdeling.

Het standpunt van verweerder dat erop neerkomt dat hij er niet toe zou zijn gehouden een behoefte-analyse te maken indien hij niet beschikt over alle hiervoor vereiste en nuttige gegevens, is niet in overeenstemming met het bepaalde in artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze wetsbepaling komt het in deze situatie aan verweerder als zorgvuldig handelende overheid toe de nodige informatie op te vragen aan de vreemdeling (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder conform artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoekster aangaande de exacte huurprijs en/of het bestedingspatroon van de referentiepersoon en zijn gezinsleden en dat verzoekster zou hebben nagelaten om de nodige informatie te verstrekken. Dit getuigt van een onzorgvuldig handelen van het bestuur.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 10ter, § 2, lid 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.4. Het middel is, voor zover besproken, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2023 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS